

САМОФАКТУРИРАНЕ ПО ЗДДС – ПРАВНИ РЕГЛАМЕНТИ, ПРАКТИКА И ПРОБЛЕМИ

Елена Стоянова

Собственик и управител на Счетоводна кантора „Рекаунт“ ЕООД

Ключови думи:	Резюме
Данъчен документ Данъчно задължено лице Място на изпълнение VIES-декларация	От 01 януари 2011 г. с изменение в Закона за данък върху добавената стойност е предвидена възможност фактура или известие към нея от името и за сметка на доставчика да издава и получателят по доставката. Посочената възможност е строго регламентирана като процедура в Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност, но към момента съществуват няколко противоречия в правните норми и тяхното прилагане, на които смятам да обърна внимание в настоящото изложение.

Съгласно действащата нормативна уредба в страната всяко **данъчно задължено лице – доставчик** е длъжно да документира извършена от него доставка на стоки или услуги, или получено авансово плащане посредством издаването на фактура¹. Данъчно задължено лице, по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, е всяко лице (без оглед на неговия правен статут), което осъществява независима икономическа дейност. Това по същество означава, че задължението за издаването на фактура (която е данъчен документ²) не е обвързано с регистрацията по ЗДДС на доставчика. Фактура може да не се издава в изчерпателно изброени в чл. 113, ал. 3 от ЗДДС случаи, но по желание на някоя от страните по доставката същата може да бъде издадена.

Считано от 01.01.2011 г. е предвидена възможност фактура или известие към фактура от името и за сметка на доставчика да може да издава и получателят по доставката (самофактуриране)³. Необходимо е наличието на предварително споразумение между двете страни и разписана процедура за приемане на всяка фактура или известие към фактура от страна на данъчно задълженото лице, доставящо стоките или услугите. Тази промяна в ЗДДС е приета с оглед

¹ Чл. 113 от ЗДДС, обн., ДВ, бр. 63 от 04.08.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм., ДВ, бр. 1 от 03.01.2014 г., в сила от 01.01.2014 г.² Чл. 112, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, обн., ДВ, бр. 63 от 04.08.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм., ДВ, бр. 1 от 03.01.2014 г., в сила от 01.01.2014 г.

² Чл. 112, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, обн., ДВ, бр. 63 от 04.08.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм., ДВ, бр. 1 от 03.01.2014 г., в сила от 01.01.2014 г.

³ Чл. 113, ал. 11 от ЗДДС, обн., ДВ, бр. 63 от 04.08.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм., ДВ, бр. 1 от 03.01.2014 г., в сила от 01.01.2014 г.

хармонизацията на българското данъчно законодателство с изискванията на европейските директиви и по-специално с текста на чл. 224 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета относно общата система на данъка върху добавената стойност. Процедурните правила относно самофактурирането се определят в зависимост от това дали доставчикът и получателят са лица, установени на територията на страната или единият от тях е установен на територията на друга държава-членка. Това означава, че, съгласно действащите нормативни правила, към момента липсва възможност за самофактуриране в случаите, в които доставчикът или получателят са установени извън ЕС, тоест трета страна по смисъла на параграф 1, т. 4 от ЗДДС и параграф 1, ал. 1, т. 2 от ДР на Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност.

Издаване на фактура или известие към фактура от името и за сметка на доставчика - самофактуриране, когато доставчикът и получателят са лица, установени на територията на страната:

В случаите на самофактуриране, когато и доставчикът и получателят са регистрирани по Закона за данък върху добавената стойност лица, установени на територията на страната, се прилагат общите правила относно издаването на данъчни документи. Тоест, издаваните от получателя фактури следва да отговарят на изискванията на чл. 114 от ЗДДС.

Наличието на **предварително споразумение** между страните по доставките относно самофактуриране от страна на получателя е задължителна законова предпоставка. Законодателят е предоставил на лицата възможност сами да определят съдържанието на споразумението (липсват императивни разпоредби относно реквизити и структура). Примерната информация, която би могла да се включи в него, е следната⁴:

- име, адрес и идентификационен номер за целите на ДДС на получателя;
- име, адрес и идентификационен номер за целите на ДДС на доставчика;
- срок, за който се сключва споразумението;
- съгласие на доставчика да приема фактурите, издавани от получателя от името и за сметка на доставчика;
- начин, по който доставчикът ще уведомява получателя за неприемане на издадените от получателя от негово име фактури;
- съгласие на доставчика да не издава фактури за доставките, обхванати от споразумението;
- задължение на доставчика за незабавно уведомяване на получателя при прекратяване на регистрация по ДДС.

⁴ Чл. 79а, ал. 6 от ППЗДДС, обн., ДВ, бр. 76 от 19.06.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 110 от 21.12.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.

Законодателят е предоставил възможност на страните по доставките сами да определят начина за изпращане и потвърждаване на получаването на издадените фактури. Ако в споразумението **не е предвидено друго**, доставчикът изрично потвърждава на получателя приемането на издадената при условията на самофактуриране фактура или известие към фактура, като погрешно съставени или поправени документи при самофактурирането се анулират по реда на чл. 116 от ЗДДС от получателя по доставката. За погрешно съставени се смятат и издадените от получателя фактури и известия към тях, които не са приети от доставчика в съответствие с предвидения за това ред.⁵

За получателя по доставките са предвидени и следните императивни норми, касаещи процеса на самофактуриране ⁶:

1. Забрана за прехвърляне (делегиране) издаването на фактура или известие към нея на трето задължено лице.
2. Задължение за извършване на проверка относно валидността на регистрацията на доставчика за целите на ЗДДС.
3. Вписване на текст „самофактуриране” във всяка издадена фактура или известие към нея.
4. Номериране на издадените фактури и известия в съответствие с предоставен от доставчика диапазон.

За изпълнителя по доставките е предвидено задължението да уведоми компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите за направените споразумения за самофактуриране в 7-дневен срок от сключването им, като при наличие на споразумение в писмена форма се предоставя и копие от същото⁷.

Получателят по доставките **може** да изпълни посочените в предходния абзац задължения, вменени по правило на доставчика, но единствено при наличието на нотариално заверено пълномощно.

Споразумението може да бъде прекратено в следните случаи⁸:

- при изтичане на неговия срок;
- по взаимно съгласие между страните – като в този случай доставчикът е длъжен да уведоми компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите в 3-дневен срок за размера на

⁵ Чл. 79, ал. 7 и ал. 8 от ППЗДДС, обн., ДВ, бр. 76 от 19.06.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 110 от 21.12.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.

⁶ Чл. 79а, ал. 9, 10, 11 и 12 от ППЗДДС, обн., ДВ, бр. 76 от 19.06.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 110 от 21.12.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.

⁷ Чл. 79а, ал. 13 от ППЗДДС, обн., ДВ, бр. 76 от 19.06.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 110 от 21.12.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.

⁸ Чл. 79, ал. 14 и ал. 15 от ППЗДДС, обн., ДВ, бр. 76 от 19.06.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 110 от 21.12.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.

своите приходи, документирани с фактури и известия, издадени по силата на прекратеното споразумение;

- едностранно от всяка една от страните – като в този случай задължението за уведомяване е на страната, която е инициирала прекратяването.

В обобщение на тази част от изложението следва да се посочи, че доставчикът **не се освобождава от отговорност** за задълженията си по отношение на документирането на доставките и свързаните с това разпоредби по ЗДДС и ППЗДДС. Това по същество означава, че ако получателят по доставките не документира осъществена доставка или получено авансово плащане в законоустановения срок, отговорността за това неизпълнение, според разпоредбите на ЗДДС, е на доставчика. Същият следва да издаде данъчен документ и да го отрази в дневника си за продажби и в справката-декларация за съответния данъчен период.

Издаване на фактура или известие към фактура от името и за сметка на доставчика – самофактуриране, когато доставчикът или получателят (само един от двамата) е лице, установено на територията на страната, а другият е установен на територията на друга държава:

Считано от 01.01.2013 г. с приемането на чл. 111а от ЗДДС са въведени нови правила относно документирането на доставките, като се урежда приложимото законодателство по отношение изискванията към фактурите. **Общият принцип (чл. 111а, ал. 1 от ЗДДС)** е, че доставките се документират в съответствие със законодателството на държавата-членка, където е **мястото на изпълнение** на доставките.

Има предвидено изключение от това общо правило в разпоредбата на чл. 111а, ал. 2 от ЗДДС, съгласно която документирането на доставките с място на изпълнение на територията на друга държава-членка се извършва по правилата на ЗДДС, **когато данъкът е изискуем от получателя**, а доставчикът е лице, за което са изпълнени **едновременно** следните условия:

- Същият е установил независимата си икономическа дейност, има постоянен обект на територията на страната, от където е извършена доставката или има постоянен адрес, или обичайно пребиваване на територията на страната.
- Същият не е установен в държавата-членка, на чиято територия е мястото на изпълнение на доставката, или неговият постоянен обект в тази държава-членка не взема участие в доставката.

Тоест, когато регистрирано по ЗДДС лице документира доставка с място на изпълнение на територията на друга държава-членка и данъкът по доставката е изискуем от получателя по доставката, издаденият данъчен документ следва да отговаря на изискванията на българското данъчно законодателство.

Изключение от посочената правна норма е предвидено в случаите, в които фактурата или известието към нея се издава от получателя по доставката – самофактуриране. В този случай, съгласно чл. 111а, ал. 4 от ЗДДС, приложение ще намери общото правило на ЗДДС, а именно – фактурата или известието към нея следва да отговаря на изискванията на законодателството на държавата-членка, **където е мястото на изпълнение** на доставката.

С цел внасяне на яснота по отношение правилата за фактуриране при наличие на доставки на стоки или услуги, при които доставчик и получател са лица, едно от които е регистрирано на територията на страната, а другото на територията на друга държава-членка, може да се изготви следната таблица:

Доставчик	Получател	Място на изпълнение на доставката	Фактуриране от	ДДС изискуем от	Приложимо законодателство	Правна регламентация
Българско лице, регистрирано по ЗДДС	Данъчно задължено, рег. по ДДС в друга държава-членка	България	Доставчика	Доставчика	Българско данъчно законодателство	Чл. 111а, ал. 1 от ЗДДС
Българско лице, регистрирано по ЗДДС	Данъчно задължено, рег. по ДДС в друга държава-членка	България	Доставчика	Получателя	Българско данъчно законодателство	Чл. 111а, ал. 1 от ЗДДС
Българско лице, регистрирано по ЗДДС	Данъчно задължено, рег. по ДДС в друга държава-членка	Държава-членка по регистрация на получателя	Доставчика	Получателя	Българско данъчно законодателство	Чл. 111а, ал. 2 от ЗДДС при кумулативно изпълнение на условията в т. 1 и т. 2 на тази разпоредба
Българско лице, регистрирано по ЗДДС	Данъчно задължено, рег. по ДДС в друга държава-членка	Държава-членка по регистрация на получателя	Доставчика	Получателя	Данъчно законодателство на държавата-членка по регистрация на получателя	Чл. 111а, ал. 2 от ЗДДС при неизпълнение на условията в т. 1 и т. 2 на тази разпоредба
Българско лице, регистрирано по ЗДДС	Данъчно задължено, рег. по ДДС в	Държава-членка по регистрация на	Получателя (самофактуриране)	Получателя	Данъчно законодателство на държавата-членка по	Чл. 111а, ал. 2 от ЗДДС при неизпълне-

	друга държава-членка	получателя			регистрация на получателя	ние на условията в т. 1 и т. 2 на тази разпоредба и съгласно чл. 79б, ал. 1 от ППЗДДС
Данъчно задължено, рег. по ДДС в друга държава-членка	Българско лице, регистрирано по ЗДДС	България	Доставчика	Получателя	Данъчно законодателство на държавата-членка по регистрация на доставчика	Чл. 219а, т. 2, б „а” от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност ⁹
Данъчно задължено, рег. по ДДС в друга държава-членка	Българско лице, регистрирано по ЗДДС	България	Получателя (самофактуриране)	Получателя	Българско данъчно законодателство	Чл. 219а, т. 2, б „а” (абзац 2) във връзка с чл. 219а, т. 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност
Данъчно задължено, рег. по ДДС в друга държава-членка	Българско лице, регистрирано по ЗДДС	Държава-членка по регистрация на доставчика	Доставчика	Получателя	Данъчно законодателство на държавата-членка по регистрация на доставчика	Чл. 219а, т. 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност
Данъчно задължено, рег. по	Българско лице, регистрирано	Държава-членка по регистрация	Получателя (самофактуриране)	Получателя	Данъчно законодателство на държавата-	Чл. 219а, т. 2, б „а” /абзац 2/ във връзка

⁹ Чл. 219а от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност е приет с Директива 2010/45/ЕС на Съвета от 13 юли 2010 година за изменение на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност по отношение на правилата за фактуриране

ДДС в друга държава-членка	по ЗДДС	на доставчика			членка по регистрация на доставчика	с чл. 219а, т. 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност

Приложимото законодателство при самофактуриране на доставки, при които единият от участниците е регистриран на територията на страната, а другият на територията на друга държава-членка, е определено в чл. 79б от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност. Прави впечатление, че за разлика от императивните разпоредби в чл. 79а от ППЗДДС по отношение самофактурирането при доставките, при които и получателят, и изпълнителят са регистрирани по ЗДДС лица в страната, в чл. 79б има значително либерализиране на правилата. Липсва императивно изискване издаваните от получателя фактури да бъдат в диапазон от номера, предоставен от доставчика. Липсва и разпоредба, която да задължава получателят да извършва фактическа проверка относно валидна регистрация за целите на данъка върху добавената стойност.

С изменението на чл. 113, ал. 11 от ЗДДС съществено са облекчени и условията, при които е възможно самофактуриране от страна на получателя по доставката, като единствената императивна разпоредба, за да е налице тази възможност, е съществуването на предварително споразумение между страните по доставките и договорена процедура за приемане на фактурите от страна на доставчика. Изисква се страните по предварителното споразумение **при необходимост** да могат да предоставят доказателства за споразумението, както и по отношение процедурните правила за приемане на издадените фактури при режим самофактуриране от страна на доставчика¹⁰. Тоест, императивните разпоредби и в тази насока са значително по-либерални в сравнение с правилата, касаещи самофактуриране, при което и доставчикът, и получателят са регистрирани по ЗДДС лица в страната.

Към настоящия момент, обаче, съществуват някои проблеми и законови противоречия по отношение процеса на самофактуриране в случаите, в които единият от участниците е регистриран на територията на страната, а другият на територията на друга държава-членка, на които искам да обърна специално внимание.

¹⁰ Чл. 79б, ал. 8 от от ППЗДДС, обн., ДВ, бр. 76 от 19.06.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 110 от 21.12.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.

При наличието на следната фактическа обстановка:

- Доставчик – българско дружество, регистрирано по ЗДДС
- Получател – дружество, регистрирано за целите на ДДС на територията на Германия
- Предмет на доставката – консултантски услуги
- Място на изпълнение на доставката – държавата-членка по регистрация на получателя (Германия)
- Фактуриране от – получателя (самофактуриране)

Съгласно чл. 219а, т. 2, б „а” (абзац 2) във връзка с чл. 219а, т. 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност фактурирането следва да се осъществява по правилата, приложими в държавата-членка, в която се счита, че е извършена доставката на услуги, тоест Германия.

Издадената от германското дружество фактура следва да отговаря на изискванията за съдържание и структура, предвидени в данъчното законодателство, действащо в Германия.

Издадената фактура по същество **не представлява данъчен документ** съгласно изискванията на чл. 112 и чл. 114 от ЗДДС. От този извод възникват следните правни и фактически проблеми:

1. В отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС и в частност в дневника за продажби регистрираното лице е длъжно да отразява издадените от него или от негово име **данъчни документи** през данъчния период, през който са издадени. Както бе посочено по-горе в настоящото изложение, издадените от германското дружество фактури не представляват данъчен документ и същите **не е задължително** да бъдат отразени по смисъла на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС в дневника за продажби за съответния период.
2. От друга страна, съгласно разпоредбите на чл. 125, ал. 2 от ЗДДС, българското дружество е задължено да подаде VIES-декларация за доставките, за които са изпълнени разпоредбите на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, тоест тези доставки на услуги, които са с място на изпълнение територията на друга държава-членка (в случая Германия). Чл. 113, ал. 5 от ППЗДДС от своя страна указва, че информацията от отчетните регистри се използва за попълване на VIES-декларацията и в тази връзка неотразяването на издадените от германското дружество фактури за осъществените доставки в дневника за продажби води до неизпълнение на изискванията на ЗДДС и ППЗДДС относно съдържанието на VIES-декларациите и е основание за възникването на административнонаказателна отговорност на доставчика – българското дружество. Предвид горното, независимо че фактурите и известията към тях, издадени по реда на чл. 79б от ППЗДДС, не представляват данъчен документ по чл. 112 от ЗДДС и същите не са издадени

съобразно българското данъчно законодателство, за целите на подаването на VIES-декларация следва да намерят отражение в дневника за продажби, както и в справката-декларация за съответния период.

3. Предприятията са длъжни да осъществяват счетоводството си на основата на документалната обосновааност на стопанските операции и факти, като следва да съблюдават изискванията за съставяне на документите съгласно действащото законодателство¹¹. В параграф 1а, т. 4 от ДР на Закона за счетоводството, считано от 01.01.2013 г., за целите на счетоводната отчетност са приети правилата за фактуриране, съгласно Директива 2010/45/ЕС от 13.07.2010 г., издадена за изменение на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност. Това по същество означава, че издадените от германското дружество документи при самофактуриране на консултантските услуги представляват първичен счетоводен документ, отговарящ на изискванията на Закона за счетоводството и същите следва да намерят отражение в регистрите по чл. 6, ал. 1, т. 3 от Закона за счетоводството.¹²
4. Следва да се обърне особено внимание на факта, че, съгласно разпоредбите на ЗДДС¹³, неиздаването на документ (самофактуриране) от страна на германското дружество не освобождава от задължение българското дружество да документира доставката в законоустановения срок. Това по същество означава, че ако германското дружество не издаде фактура от името на българското дружество, а друг документ от свое име (като GUTSCHRIFT – кредитно известие или документ, с който удостоверява, че дължи плащане в полза на контрагента си от България), доставчикът на услугата е задължен да издаде данъчен документ по смисъла на чл. 112, чл. 113 и със съдържание в съответствие с изискванията на чл. 114 от ЗДДС. От тази хипотеза (която е честа практика) възникват следните проблеми:
 - Издаденият от германското дружество документ, представляващ кредитно известие, намира отражение в отчетния регистър за доставките, по които германското дружеството е изпълнител за определен данъчен период в намаление на осъществените от него доставки. Въпросните отчетни регистри се съпоставят със стойностите на отчетените от българското дружество вътреобщностни придобивания и доставки на услуги, по които данъкът е изискуем от получателя въз основата на обмен на данни

¹¹ Чл. 4, ал. 3 от Закона за счетоводството, обн., ДВ, бр. 98 от 16.11.2001 г., в сила от 01.01.2002 г., посл. доп., ДВ, бр. 100 от 19.11.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.

¹² обн., ДВ, бр. 98 от 16.11.2001 г., в сила от 01.01.2002 г., посл. доп., ДВ, бр. 100 от 19.11.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.

¹³ Чл. 113, ал. 1 от ЗДДС, обн., ДВ, бр. 63 от 04.08.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм., ДВ, бр. 1 от 03.01.2014 г., в сила от 01.01.2014 г.

между държавите-членки в съответствие с чл. 23 от Регламент (ЕО) 1798/2003 на Съвета от 07.10.2003 г. относно административното сътрудничество в областта на данъка върху добавената стойност и за отмяна на регламент (ЕИО)218/92. Българското дружество не съставя протокол по чл. 117 от Закона за данък върху добавената стойност поради факта, че същият се съставя за осъществени вътреобщностни придобивания, съгласно чл. 84 от ЗДДС, или при доставки на услуги с място на изпълнение на територията на страната съгласно чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС. Посоченото несъответствие между декларираните от германското и съответно българско дружество данни води до проблеми с контролните органи на Националната агенция за приходите.

- От друга страна, както бе посочено по-горе, българският доставчик е задължен да издаде данъчен документ за услугата на германския си контрагент и следва да отрази стойността на същата в справка-декларация и VIES–декларацията за съответния данъчен период. Германското дружество от своя страна не включва издадената фактура поради факта, че същата дублира като стойност стопанската операция, която той документира посредством издаването на кредитното известие (GUTSCHRIFT). Отново е налице несъответствие, което в този случай е между подадените данни във VIES-декларацията в България и подадения отчетен регистър за доставките, по които германското дружество е получател. Отново е налице и фактически проблем от контролни действия на органите по приходите от Националната агенция за приходите.

За решаване на тези фактически и документални проблеми още при постигане на споразумение за самофактуриране от получателя въпросните детайли по отношение **приложимост на данъчното законодателство**, вид, съдържание и структура на документите, издавани в двете държави-членки, би следвало да се обсъдят. Разписването на **детайлни правила** при стартиране на процеса по самофактуриране предотвратява възможни бъдещи **рискове от грешки, несъответствия на данните и последващ контрол** от компетентните администрации в двете държави-членки.

Библиографска справка:

1. Закон за данък върху добавената стойност, обн., ДВ, бр. 63 от 04.08.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм., ДВ, бр. 1 от 03.01.2014 г., в сила от 01.01.2014 г. Закон за счетоводството, обн., ДВ, бр. 98 от 16.11.2001 г., в сила от 01.01.2002 г., посл. доп., ДВ, бр. 100 от 19.11.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.
3. Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност
4. Директива 2010/45/ЕС от 13.07.2010 г., издадена за изменение на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност.
5. Правилник за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност, обн., ДВ, бр. 76 от 19.06.2006 г., в сила от 01.01.2007 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 110 от 21.12.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.
6. Регламент (ЕО) 1798/2003 на Съвета от 07.10.2003 г. относно административното сътрудничество в областта на данъка върху добавената стойност и за отмяна на регламент (ЕИО)218/92.

SELF-BILLING UNDER THE VALUE ADDED TAX ACT – LEGAL FRAMEWORK, PRACTICE AND ISSUES

Elena Stoyanova

Owner and manager at accounting firm “Recount” Ltd.

Key words:	Summary
<i>Tax document</i> <i>Taxable person</i> <i>Place of taxable transactions</i> <i>VIES-declaration</i>	<i>As of 1 January 2011, an amendment to the Value Added Tax Act provided for an option for an invoice or a note thereto on behalf and for account of the supplier to be also issued by the recipient. The strict procedure for this option has been provided for in the Regulation on the Implementation of the Value Added Tax Act but as of now certain contradictions exist in the legal provisions and their application which will be addressed in this discussion.</i>